

המשקפיים

מרק טוין

(מתוך "טיול באירופה" 1878)

רב החובל של הרפסודה היה מלא סיפורים ואגדות, וממנו למדתי גם איך הופיע בגרמניה הנוהג המוזר שלפיו כל האנשים מרכיבים משקפיים.

הוא סיפר שבימי הביניים חי באזור הזה דרקון איום, יורק אש, שגרם לאנשים יותר כעס וצרות מאשר גובי המסים.

הוא היה ארוך כמו רכבת וכל גופו היה מכוסה בקשקשים ירוקים ובלתי חדירים. נשימתו גרמה לדבר ושריפות, ורעבתנותו לרעב באוכלוסייה. הוא אכל אנשים וחיות בלי להתחשב בהם והיה בלתי אהוב על כולם.

הקיסר הגרמני ששלט באותה התקופה הכריז, כפי שהיה מקובל בזמנים האלה, שמי שישמיד

את הדרקון יוכל לקבל מה שרק ירצה. גם בת הקיסר, כי היה לו עודף בנות ונהוג היה אז שמשמידי הדרקונים קיבלו בנות השליט כפרס. אבירים מכל קצוות העולם הגיעו, אך כולם נסוגו מפני הדרקון. נוצרה בהלה רבה, כי הגיבורים נהגו בזהירות והדרקון נעשה יותר ויותר מזיק. העם איבד כל תקווה והאנשים התחילו לברוח להרים.

בסוף, מארץ רחוקה הגיע אביר אחד, עני ומסכן, בלתי מוכר, והודיע שהוא מוכן להתמודד עם הדרקון. הוא נראה מוזר בשריון המרופט שלו ובעל תרמיל בצורה משונה על גבו. אנשים בקושי רצו להביט עליו ורבים צחקו ממנו, אבל זה לא היה לו איכפת. הוא רק התעניין האם הבטחתו של הקיסר היא עדיין בתוקף.

"כן" הבטיח הקיסר, אך יחד עם זאת יעץ לו לא ללכת אל מול הדרקון. "עדיף לך לצוד ארנבות" אמר "חבל לסכן חייו שם איפה שגיבורים רבים כל כך נכשלו, ואחדים אף נהרגו."

אבל האיש רק שאל "האם בין האבירים שבאו עד כה היה איש מדע אחד?"

מובן שצחוק רב פרץ מהקהל, כי בתקופה זו לא התחשבו כלל במדענים. אבל האביר המוזר לא נרתע. הוא אמר שיתכן והוא מקדים קצת את זמנו, אבל אין דבר, יגיע עוד זמן שכולם יכירו בחשיבות המדע.

הוא הכריז שלמחרת בבוקר יצא אל הדרקון. מתוך רחמים הציעו לו חנית, כי לא הייתה לו משלו, אבל הוא סירב לקחת אותה. "חניתות מיותרות לאנשי המדע" אמר. נתנו לו עוד ארוחה טובה ופינו לו מקום לינה באחת הסככות.

למחרת בבוקר התאספו אלפים כדי לראות אותו.

הקיסר עוד אמר "תתנהג בתבונה. קח את החנית ותשאיר כאן את התרמיל שלך." אבל האביר רק אמר "זה לא תרמיל" ויצא לדרך.

הדרקון חיכה כבר והיה מוכן לקראתו. הוא ירק עננים של עשן גופרית ופלט להבות איומות.

האביר המרופט בחר לו מקום מתאים, הוריד

מגבו את התרמיל המוזר בעל צורת גליל, שלא היה אלא מה שאנו היום מכירים כמטף כיבוי אש, ובהזדמנות הראשונה כוון את צינור המטף והתיז לדרקון ישר לתוך הלוע הפתוח. תוך רגע כבתה האש, הדרקון נפל ומת במקום.

האיש הפעיל פשוט את סכלו. הוא אסף ביצי דרקונים וגידל דרקונים קטנים, טיפל בהם ובזמן שהם גדלו חקר אותם וביצע בהם ניסויים. כך גילה שאש היא יסוד החיים של דרקון. אם מכבים אותה הוא לא יכול יותר ליצר אדים ומוכרח למות. בחנית אי-אפשר לכבות אש ולכן הוא המציא מטף כיבוי.

עכשיו, כשהדרקון כבר הושמד, הקיסר נפל על צווארו של האביר ואמר "המציל שלנו! מה תרצה כפרס?" והצביע על שורת הבנות שלו שעמדו במרפסת. אבל המדען לא שם לב עליהן. הוא רק אמר:

"אני מבקש מונופול, זכויות בלעדיות לייצר משקפיים בכל גרמניה."

הקיסר התרגז וכמעט נעלב "זה הכל? דבר כזה אני שומע לראשונה. בקשה כה צנועה? אתה הרי יכול לבקש את כל האוצר שלי!"

אך הוא נאלץ לעמוד בהבטחתו. להפתעת כולם האביר-מדען, שהתחיל לייצר משקפיים, הוריד את מחירם בכל הארץ במידה רבה ובכך הציל את המשק הלאומי. והקיסר, כאות תודה וכדי להוכיח כמה שהוא מעריך את פעולתו, הוציא צו המורה לכל תושבי גרמניה לקנות ולהרכיב משקפיים, אם צריכים אותם ואם לאו.

וכך נוצר בגרמניה הנוהג להרכיב משקפיים, ומאחר שבארצות העתיקות האלה נוהג שנתקבל פעם לא ניתן לשינוי, כך זה נשאר עד היום.